

Temperament.

Mnozí lidé omlouvají řadu svých chyb svým temperamentem nejen před druhými, ale i před sebou!

Takové jednání jest falešné! Kdo tak jedná, dokazuje, že jest jen otrokem sebe sama. Člověk je **z ducha**, který je v tomto pozdějším stvoření to nejvyšší sebevědomé a ovlivňuje, formuje a vede tím všechno ostatní. Při tom je lhostejno, zda se tak děje v jeho plně vědomém chtění anebo zda o tom vůbec neví. Toto vládnutí, čili vlivné působení v celém pozdějším stvoření je vloženo a zakotveno **do duchovního druhu** podle zákonů stvoření. Lidský duch působí proto již samotným svým bytím, poněvadž přišel z duchovní říše. Temperament nelze však odvoditi z tohoto ducha, protože temperament je vyráběn jen zářením určitého druhu hmotnosti, jakmile tato hmotnost je úplně proniknuta a oživena bytostným, které uvádí všechnu hmotnost do pohybu, prohřívá ji a formuje. Je to krev, z níž vychází záření.

Oprávněně říká často lid o té neb oné vlastnosti člověka: „Má to již v krvi!“ V nejčastějších případech má tím býti vyjádřeno to, co člověk „zdědil“. Často se také stává, že nastává **hrubohmotná** dědičnost. Avšak duchovní dědičnost není možná. V duchovnu přichází v úvahu zákon přitažlivosti stejnorodého, jehož působení jeví se **navenek**, v pozemském životě podobně jako dědičnost a může proto býti s ní lehce zaměněno.

Temperament vychází však ze hmotnosti a proto je částečně také dědičný. Vždy zůstává však úzce spojen s veškerou hmotností. Příčinou toho je **bytostné** působení. I to tuší řeč lidu,

jehož moudrost vznikala vždy z přirozeného citění těch lidí, kteří stáli ve stvoření ještě nezkřiveni, prostě, se zdravými smysly. Hlas lidu mluví o lehké krvi, o horké krvi, o těžké krvi a o lehce vznětlivé krvi. Všechna tato označení týkají se temperamentu a bylo v nich vycítěno zcela správně, že krev hraje při tom největší roli. Ve skutečnosti je to pouze určité vyzařování, které se vyvíjí podle druhu složení krve. Pak vyvolává v první řadě ve vlastním mozku tomu odpovídající vybavování, které se pak jeví silně znatelné v pocitech celého těla.

Podle složení krve převládá tedy u rozličných lidí vždy určitý druh temperamentu.

Ve zdravé krvi člověka jsou zakotvena **všechna vyzařování**, která může krev vůbec vyráběti. Tím jsou v ní také všechny temperamenty. Mluví tu vždy jen o zdravém pozemském těle, protože nemoc přináší do vyzařování zmatek.

Stárnutím pozemského těla mění se také složení krve. Při změnách stárnutí nastupují také ve zdravé krvi ihned odpovídající tomu změny temperamentu.

Mimo stáří těla spolupůsobí však při změně krve také ještě další příčiny, jako druh zeměpisného pásma a všechno, co k tomu patří. Tedy podnebí, záření hvězd, způsob výživy a ještě mnoho jiného.

To vše působí bezprostředně na temperament, poněvadž temperament patří ke hmotnosti a proto jest s tím vším velmi úzce spojen.

Všeobecně rozeznávají se čtyři základní temperamenty lidí

a podle nich označují se pak také lidé sami jako sanquinikové, melancholikové, cholerikové a flegmatikové. Ve skutečnosti je však temperamentů sedm a se všemi odstupněnými dokonce dvanáct. Nejhlavnější jsou však čtyři.

Při úplně zdravém stavu krve jsou tyto temperamenty rozděleny do čtyř věkových období a v každém z nich mění se složení krve. Jako první jest stáří dětské, které se podobá temperamentu sanquinickému, bezstarostnému životu okamžiku. Dále je věk jinošský nebo panenský, podobný temperamentu melancholickému, touhyplnému zasnění. Pak je věk mužů a žen, podobající se cholerickému temperamentu činu a na konec je věk stáří, podobný flegmatickému temperamentu klidného uvažování.

Tak je to v mírném, tedy ne v **mimořádném** zeměpisném pásmu jako normální a zdravý stav.

Jak je to všechno úzce spojeno se hmotností a stejnorodě v ní působí, vidíte na hrubohmotné zemi i v ročních časech, na jaře, v létě, podzimu a zimě. Na jaře živé probuzení, v létě zasněné dorůstání a nastávající zralost, v podzimu činy jako plody a v zimě klidný přechod s nashromážděnými zážitky k novému probuzení.

Národy i rasy nesou zcela určité známky společného temperamentu. To nutno odvodit od pozemské hroudy, na které vznikly a žijí, na způsob výživy, který hrouda přináší s sebou, na stejnorodé hrubohmotné ozařování hvězdami a konečně i na duchovní zralost celého národa. Obrazně řečeno je sanquinické obyvatelstvo ještě v letech dětských, nebo se nějakým vlivem vyvíjelo zase nazpět a vstoupilo do tohoto dětského věku. K nim

patří nejen lidé ze slunných jižních moří, nýbrž převážně také Románi. Melancholické stojí před svými opravdovými činy a možno k nim počítati Němce a všechny Germány. Oni stojí před probuzením k činu!

Proto je také doba jinošská a doba panenská dobou melancholického temperamentu, poněvadž s průlomem ducha v pohlavní síle teprve vzniká nepřerušené spojení se všemi druhy záření a člověk tím přistupuje k zodpovědným činům v tomto stvoření. Stává se plně zodpovědným za každou myšlenku, za každé slovo a za každé své jednání, poněvadž všechny tyto záchvěvy tlačí pak plnou silou a tím formující, táhnou úrovněmi bytostného. Tím vznikají v pozdějším stvoření světy podle toho druhu, kterému se člověk ve svých záchvěvech podřídil.

Když je člověk tedy bezuzdný ve svém temperamentu, vyvolává tím ve stvoření nové nezdravé formy, které nemohou nikdy utvářeti harmonii, nýbrž musí působiti rušivě na všechno stávající.

Poněvadž lidský duch svým původem stojí na nejvyšším místě pozdějšího stvoření, má proto nejen moc, ale také povinnost, aby všechno ostatní v tomto stvoření ovládal. Nemůže ani jinak, protože jeho druh prostě **musí** vládnouti!

Na to máte myslet i v každém okamžiku! Každou jednotlivou myšlenkou, každým hnutím své duše vytváří člověk vždy nové formy v tomto pozdějším stvoření. Ujasněte si to konečně, neboť jste přece za to zodpovědni. Všechno, co ve svém bytí formujete, záleží na vás. Dobro táhne vás vzhůru, nízké musí vás podle zákona tíže strhnouti dolů. Tento zákon projevuje se bezpodmínečně a je úplně lhostejno, zda vy sami o tom víte nebo

se o to vůbec nestaráte. Pracuje a působí kolem vás v trvalém tkaní. Vy ovšem jste východisko všeho, co musí býti na tomto tkalcovském stavu zformováno a vytvořeno. Vy však nemůžete ho zastavit ani na jediný okamžik!

Ujasněte si jednou konečně **tento obraz**. Musí dostačit, aby vás vyburcoval z nicotnosti, kterým tak často jste ochotni dobrovolně obětovat mnoho času a síly. Musí vám to nahnati hrůzu nad dosavadním lehkomyšlným způsobem, jímž jste trávili svůj dosavadní život. Musí to ve vás probuditi stud před vaším Stvořitelem, který vám dal tak veliké věci. Vy však jste na to nedbali a hráli jste si s touto ohromnou mocí jenom ke škodě vám svěřeného pozdějšího stvoření. Kdybyste byli chtěli, mohli jste je sami zformovati v ráj.

Uvažte, že veškerý ten zmatek, který jste natropili neznalostí těchto Božských zákonů, musí vás jen másti a potlačovati. Že jich doposud neznáte, je **vaše** vina. Je vaší nejsvětější povinností, abyste se sami o ně starali, protože stojíte ve stvoření!

Místo toho posmíval se člověk poslům a tupil je, když mu ukazovali cestu, která musela přinést poznání. Bez námahy nezíská se ovšem žádná cena, neboť bylo by to proti zákonu trvalého pohybu ve stvoření, který patří k jeho udržení a rozšíření. Pohyb ducha i pohyb těla. Všechno co se nepohybuje, nebo se nepohybuje správně, bude vypuzeno, poněvadž přináší jen poruchy do záchvěvů harmonie stvoření. Bude to vypuzeno jako nemocné místo, které se nechce rytmicky spolupohybovati.

Mluvil jsem vám již o nutnosti trvalého pohybu jako zákoně.

Duch musí vládnout, ať chce nebo nechce. Nemůže jinak. Musí se proto také snažit, aby konečně vládl duchovně **plně vědomě**, nechce-li přinášeti jen nezdravoty. Vládnouti vědomě může však jen tehdy, když zná všechny zákony, které spočívají ve stvoření a když se podle nich řídí. Jinak to nejde. Teprve pak vyplní místo, které je mu dáno a které nemůže nikdy změnit ani posunout.

Tak musí lidský duch státi také nad temperamentem, řídit a ovládat ho, aby tím nastala harmonie. Nejdříve ve vlastním těle. Pak má se tato harmonie rozšířit blahodárně na bližší okolí, což se projeví v celém pozdějším stvoření v zářivých formách!

Člověk, který správně používá všech čtyř temperamentů po řadě za sebou a v nutných k tomu dobách, **ten jedině** stojí skutečně v tomto stvoření pevně. Neboť potřebuje tyto temperamenty k tomu, aby po stupních svého pozemského života jistě a určitě stoupal vzhůru a nepromeškal nic, co je nutné pro zralost jeho ducha.

Dobře ovládané a dobře používané temperamenty jsou jako dobré boty na cestě hmotností na zemi! Dbejte jich více, než dosud! Nemůžete jich postrádat, nesmíte se však také pod nimi sklánět, neboť jinak staly by se tyrany, kteří by vás místo prospěchu jen mučili a vaše okolí také.

Musíte jich však **využít**, neboť ony jsou pro vás nejlepšími průvodci na cestě pozemským bytím. Když je ovládáte, pak jsou vašimi přáteli. Dítě prospívá nejlépe, kdy je sanquinické. Proto je mu to dáno ve složení jeho krve. Toto složení změní se v době nastávající tělesné zralosti a přináší sebou pak melancholický temperament.

Ten je opět nejlepším pomocníkem pro tuto dobu zralosti. Podle čistoty a věrnosti ducha v těchto letech může mu dáti směr ke Světlu, poněvadž pak se úplně spojuje se stvořením a tím zasahuje do celého tkaní všeho působení jako vůdce tím, co je v něm v trvalém pohybu. Může také býti lidskému duchu největším pomocníkem ve skutečném bytí, mnohem rozhodnější než si člověk nyní myslí.

Proto má býti ponechána dítěti jeho nezkalená radost z okamžiku, kterou mu dává jeho sanquinický temperament. Jinochovi a panně má však také býti ponecháno ono zdravé snění, které často je jim vlastní. Kdo je rozbíjí proto, aby tyto mladé lidi obrátil ke střízlivosti okolního světa, je loupežníkem jejich ducha na cestě ke Světlu! Chraňte se činit něco takového, neboť všechny důsledky padají pak na vás!

Cholerický temperament, avšak v ujasněné formě, potřebuje každý muž k činu. Pravím při tom výslovně: V ujasněné formě. Neboť duch v mužném nebo ženském stáří **musí** bezpodmínečně vládnouti, musí všechno zušlechťovati a zjasňovati, vysílati světlá záření a rozšiřovati je do celého stvoření!

Ve stařeckém věku přispívá však flegmatický temperament již k tomu, aby ducha pozvolna uvolňoval stále více od těla, aby mohl zkoumat zážitky pozemského života, znovu je přehlížet, aby z nich mohl podržeti naučení jako svůj majetek. Tak se pozvolna připravuje pro nutný krok do jemnohmotnosti stvoření, který je mu tím ulehčován a stává se úplně přirozenou událostí. Znamená to jen pokrok v poslušnosti zákonů tohoto stvoření, není to však žádná bolest.

Dbejte a povzbuzujte proto temperamenty, kde jen můžete! Vždy však v jejich patřičných dobách, aby se vám nestaly tyrany bezuzdným způsobem! Kdo je chce změnit nebo potlačit, rozbíjí nejlepší pomocníky pro Bohem chtěný vývoj pozemských lidí. Tím porušuje také zdraví, přináší zmatek a netušené výhonky, které pak obdařují lidstvo nespokojeností, závistí, nenávistí a hněvem, ba i loupeží a vraždou. To všechno proto, že temperamenty v nutných pro ně dobách byly zanedbávány chladným rozumem a roztrhány tam, kde měly býti povzbuzovány a kde jich mělo býti dbáno!

Boží vůle dala vám temperamenty v zákonech přírody. Jen pomocí bytostných stále o vás pečují a udržují vás svěží, aby vám ulehčili pozemskou cestu, jdete-li po ní v Bohem chtěném smyslu. Děkujte za to Pánu a vezměte radostně tyto dary, které všude ve stvoření leží pro vás připraveny. Snažte se však, abyste je konečně správně poznali.